

lamilag módosultak orgonakíséret híján, mára azonban az ifjúság egyáltalán nem tudja úgy az énekeket, ahogy nagyszüleik, akik nem csak hallották, hanem tanulták is azokat. Több évtizedes kántornélküliség, aztán a közeli városból kijáró kántorok vasárnapi kíségetése vált gyakorlattá, ami a SZVU! kizárólagos használatát jelentette más, továbbélő hagyományos énekek helyett (pl. a Harmatozzatok dúr-változata), a nagyobb készütséget igénylő alkalmak (pl. passió) megszűnését, e mellett nem ismerhették meg a Zsinat utáni új magyar énekeskönyv (Éneklő Egyház) gazdagságát.

Hogy milyen zenei élet folyik a faluban ma, az nem tartozik már ehhez a cikkhez, mindössze azon gondolkoztam el, hogy milyen sokrétű és mélyreható volt az a szellemi-lelki tisztítás, amit negyven éven keresztül végeztek hazánkban, milyen ének zenghetne templomainkban, ha a kántortanítók zavartalanul működhetek volna, folyamatos zenei hagyományt víve tovább.

Füzes Ádám teológiai hallgató (PPKE)

Egy követendő példa

Az egyik felvidéki, magyarlakta faluban a Népénektár lelkes pártfogója végigkérdezte az idősebb híveket, vajon ismerik-e a régi keresztúti éneket, amelynek kezdete: „Jézus szenvedéséről”. Mindenki ismerte a dallamot és a szöveget az Orgonahangok, a Lelki manna énekeskönyvekből, meg az ún. Stampayból. A hívek örültek, hogy a fiatalember rákérdezett a valaha kedves nagybőjti énekekre, s mondták is neki: bizony sokáig tartott megszokni negyven-ötven éve az újabbat. A tettekész plébános az Éneklő Egyház javított szövegét és dallamát azonnal sokszorosította, s az idei nagybőjt során már a *compassio* — együttsszenvedés — gondolatát bibliás szavakkal megszólaltató népének hangzott fel a keresztutakon. (T.J.)

Baróti

Ez a név ismerősen, sőt fogalomként cseng talán valamennyi hazai egyházzenesész, kántor, orgonista előtt. Barótit mint orgonaművészt, mint pedagógust, mint organológust, mint az esztergomi főszékesegyház karnagyát s végül mint kántort faggattam. Természetesen, e funkciók nem is választhatók igazán szét az ő életében s a fontosságai sorrendről is lehet vitatkozni, mégis próbáljuk külön tárgyalni e területeket.

— *Kántoroknak szóló riportról lévén szó, kezdjük Baróti Istvánval, a kántorral.*

— *Budakeszin 44 éve orgonáltam le az első májusi litániát, még általános iskolásként, de már korábban is feljártam a kórusra. Odaültem az orgonapadra, a kántor néni mellé. Ő sose pedálozott, mert mankóval járt. Nekem feltűnt, hogy, jé!, milyen érdekesek azok a fadarabok ott lent! Olyanok, mint a billen-*